

cu ajutorul acestor exerciții de înfrânare mai mici, pentru marea biruință de la vremea mării și cumplitei bății”. Sfântul Luchian a primit Sfânta Împărtășanie în închisoare, la marele praznic al Schimbării la Față a Domnului și Dumnezeuului nostru Iisus Hristos. A doua zi el s-a săvârșit către Domnul, înălțându-se la cerurile desfătate ale împărăției celei Cerești. Sfântul Luchian și-a săvârșit mucenicia în șapte zile ale lunii ianuarie, din anul 311.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*)

Pilda semănătorului Comentarii Patristice

„Aceasta este sămânța semănată lângă drum.”
(Matei 13, 19).

„Aceasta este imaginea sufletului nerecunoscător, precum cel care a primit un singur talant și care a disprețuit bunătatea Celui care i l-a dat (Matei 25, 24-30). Întrucât acest pământ întârzie să își primească sămânța, a devenit drum pentru cel rău. Astfel, Învățătorul nu a găsit nici un loc pentru a-l semăna, pentru a-i pătrunde duritatea și pentru a-și lăsa acolo sămânța. Domnul îl descrie pe cel rău sub chipul păsărilor care răpesc sămânța (Marcu 4,4). Acesta a spus că diavolul nu ia cu forța învățătura din inimile noastre. În simbolistica parabolei, se descoperă vocea Evangheliei stând la ușa sufletelor în chipul bobului de grâu ce stătea la suprafața pământului, fiind neacoperit de acesta. Păsările nu ar fi putut săpa în pământ pentru a răpi sămânța ascunsă acolo.”

(Sfântul Efrem Sirul,
Comentariu la Diatesaronul lui Tațian 2, 13)



„Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.” (Luca 8, 13)

„Să luăm exemplul altora, despre care Hristos a spus: *Iar cea de pe piatră sunt acei care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.*

Sunt mulți cei a căror credință nu s-a dovedit. Aceștia depind de cuvinte și nu își folosesc mintea să cerceteze tainele. Pioșenia lor este goală și fără rădăcină. Când intră în biserică, adesea simt bucuria de a vedea adunată o mulțime de oameni. Primesc cu bucurie învățătura tainelor de la cel a cărui misiune este de a învăța și a lăuda prin rugăciuni. Fac aceasta fără discernământ sau judecată și dintr-o voință necurată. La ieșirea din biserică, uită îndată sfintele dogme și-și reiau viața obișnuită, fără să fi păstrat nimic

pentru trebuința viitoare. Dacă viețile creștinilor continuă pașnic, fără o judecată care să le tulbure, chiar și atunci, abia dacă își păstrează credința, și asta, într-un fel de stare confuză și nesigură. Când prigoana îi tulbură și vrăjmașii adevărului atacă Biserica Mântuitorului, inima nu mai luptă, iar mintea aruncă scutul și fuge.”

(Sfântul Chiril al Alexandriei,
Comentariu la Luca, Omilia 41)

„Bunul Dumnezeu și-a revărsat slava. Deși duritatea pământului nu a fost semănată, El nu l-a privat de sămânța Sa. Acest pământ îi simbolizează pe cei ce resping învățătura Sa, precum aceia care au zis: Greu este cuvântul acesta! Cine poate să-l asculte? (Ioan 6, 60). Este precum Iuda, care a auzit cuvântul Său și a înflorit prin minunile Sale, dar care nu a dat rod la momentul de încercare”

(Sfântul Efrem Sirul, *Comentariu la Diatesaronul lui Tațian 2, 14*)